

Ὁ λίβας τῆς φιληδονίας (Εἰρηναῖος Ἐπίσκοπος Αἰκατερίνμπουργκ καὶ Ἰρμπίτσκ)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ἐνας ἄνεμος, πὸν λέγεται λίβας, εἶναι ἀφόρητα ζεστὸς καὶ καταστρεπτικός. Ὅπου φυσήξει, ξεραίνονται ὅλα τὰ φυτὰ στὰ χωράφια καὶ στοὺς κήπους. Τὰ χοντρά καὶ σκληρὰ ἀγκάθια ὅμως δὲν παθαίνουν τίποτα. Ὁ λίβας καταστρέφει μόνο τὰ ὠφέλιμα φυτὰ, πὸν οἱ καρποὶ τους χρησιμεύουν σὰν τροφή στοὺς ἀνθρώπους καὶ στὰ ζῶα.

Ὁ καταλυτικὸς καὶ θανατηφόρος αὐτὸς ἄνεμος μοιάζει μὲ μία ἀπὸ τὶς πιὸ ὀλέθριες τάσεις τῆς ἐποχῆς μας, πὸν σὰν τὸ λίβα ξεραίνει καὶ ἐξαφανίζει ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων τοὺς καρποὺς τῶν ἀρετῶν. Εἶναι οἱ σαρκικὲς ἐπιθυμίες καὶ τὰ σαρκικὰ

πάθη.

Αυτό είναι τὸ μεγαλύτερο κακό της ἐποχῆς μας. Διαλύει οἰκογένειες, ἐκθέτει ἄντρες καὶ γυναῖκες, ὀδηγεῖ στὸν κατήφορο τοὺς νέους, ἀφήνει τὴν φαρμακερῆ πνοή του στὰ μικρὰ παιδιά. Καὶ τίποτα δὲν φαίνεται ικανὸ νὰ σταματήσει τὴν ὀλέθρια ἐπίδρασή του!

Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ἔχουμε μεγαλύτερη ὑποχρέωση νὰ παρακινήσουμε ἐσᾶς, τοὺς γονεῖς, ὥστε μὲ τὴν φροντίδα σας ἢ καὶ τὴν αὐστηρότητά σας, νὰ προφυλάξετε τὰ παιδιά σας ἀπὸ τὸ καταστρεπτικὸ αὐτὸ μόλυσμα.

Πόσο ὑπέροχη ὕπαρξη βγήκε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Δημιουργοῦ ὁ ἄνθρωπος! Ἡ ψυχὴ του ἔχει τὴν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ. Ἄλλὰ καὶ τὸ σῶμα του βρίσκεται στὴν πιὸ ψηλὴ βαθμίδα τοῦ ζωικοῦ κόσμου.

Σύμφωνα μὲ τὴν τάξη τῆς Δημιουργίας, ἡ ψυχὴ πρέπει νὰ ἡγεμονεύει πάνω στὸ σῶμα. Ἔτσι συνέβαινε πράγματι στὴν ἀρχή: Ὅταν ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ὑπάκουε στὸ Θεό, τὸ σῶμα ἦταν ὑποταγμένο στὴν ψυχὴ, χωρὶς νὰ τὴν ἐπιβαρύνει ἢ νὰ τὴν ἐκθέτει σὲ πειρασμούς.

Ἄλλη τροπὴ ὅμως πῆραν τὰ πράγματα μετὰ τὴν πτώση. Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐπαναστάτησε ἐναντίον τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ἐπαναστάτησε ἐναντίον τοῦ πνεύματος, ἐναντίον τῆς ψυχῆ.

Σὰν ἀποτέλεσμα τῆς δίκαιης τιμωρίας, ἡ ροπὴ τῶν αἰσθήσεων πρὸς τὸ πονηρὸ καὶ οἱ σαρκικὲς ἐπιθυμίες ἄρχισαν ν' ἀσκοῦν τυραννία πάνω στὶς πνευματικὲς ἐπιδιώξεις τοῦ ἀνθρώπου, ἀπαιτώντας τὴν πλήρη ὑποταγὴ καὶ ὑποδούλωσή του σ' αὐτές. Ἔτσι ἐμφανίστηκε στὸν ἄνθρωπο ἡ τάση νὰ κάνει ὅ,τι ἱκανοποιεῖ τὶς αἰσθήσεις του. Ὁ ἄνθρωπος ἔγινε σαρκικός.

Ἡ οὐσία τῆς φιληδονίας καὶ τῆς σαρκικῆς ἐπιθυμίας βρίσκεται σὲ τοῦτο: Ἡ ψυχὴ ὑποτάσσεται στὶς σαρκικὲς ἐπιθυμίες· ἡ σαρκικὴ ἐπιθυμία ἀσκεῖ τότε κυριαρχία πάνω στὸν ἄνθρωπο, τὸν ἀποχαλινώνει καὶ τὸν τυφλώνει ἔτσι, πὺ νὰ μὴ μπορεῖ πιά νὰ σκεφτεῖ τὸ Θεό, τὴν πίστη σ' Αὐτόν, τὶς ἐντολὲς καὶ τὸ θέλημά Του· ἔτσι, τέλος, σκοτώνει στὸν ἄνθρωπο κάθε τί ἀγνό, θεῖο, ἱερό!

Αὐτὸς ὁ αἰσθησιασμὸς εἶναι τὸ μεγαλύτερο κακό, ἡ μεγαλύτερη καταστροφὴ γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Ἄν εἶναι ἀλήθεια ὅτι τὸ δέντρο γνωρίζεται ἀπὸ τοὺς καρπούς του, τότε πρέπει νὰ ποῦμε, ὅτι ὁ αἰσθησιασμὸς εἶναι δέντρο φαρμακερό, ἐπειδὴ δίνει φοβεροὺς καρπούς.

Ὁ πρῶτος αἰσχροὺς καρπὸς του εἶναι ἡ ὀκνηρία, ἡ ἀποφυγὴ τοῦ κόπου καὶ κάθε

καλοῦ, πού ἀπαιτεῖ κάποια προσπάθεια. Ὁ φιλήδονος ἄνθρωπος εἶναι καὶ μαλθακός. Δὲν γνωρίζει ποτὲ τὴν ἱκανοποίηση πού δίνει ἡ δημιουργικὴ δραστηριότητα. Ὁ κόπος εἶναι γι' αὐτὸν βάρος, ζυγός, κατάρα, καὶ ὄχι μέσο γιὰ τὴν κατάκτηση τῆς ἀρετῆς, οὔτε σοβαρὴ καὶ σπουδαία ὑποχρέωση, καθορισμένη ἀπὸ τὸ Θεό.

Ὁ φιλήδονος ἄνθρωπος φοβᾶται τὸ σωματικὸ κόπο, γιατί γίνεται αἰτία νὰ διαταραχθεῖ ἡ μαλθακότητά του. Ἀλλὰ φοβᾶται καὶ τὸ διανοητικὸ κόπο, γιατί ἀπαιτεῖ βία τῶν πνευματικῶν δυνάμεων.

Πολλοὺς ἀσφαλῶς ἀνθρώπους θὰ ἔτυχε νὰ γνωρίσετε, γιὰ τοὺς ὁποίους οἱ ἄλλοι ἔλεγαν: «Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πολλὰ θὰ μπορούσε νὰ κάνει. Ὅμως δὲν κάνει τίποτα!». Ποιὰ εἶναι πολὺ συχνὰ ἡ αἰτία; Ἡ ἡδυπάθεια, πού κάνει τὸν ἄνθρωπο ὀκνηρό. Καὶ ἐνῶ ἔχει τὶς πιὸ καλὰς προϋποθέσεις, ὑποφέρει ἀπὸ τὴ φτώχεια καὶ τὶς στερήσεις. Καὶ ἀσφαλῶς θ' ἀπολάμβανε μεγάλη εὐτυχία, ἂν ἡ ὀκνηρὴ ζωὴ δὲν τοῦ ἦταν πιὸ εὐχάριστη ἀπὸ τὴν εὐημερία τοῦ τίμιου κόπου.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὴν πνευματικὴ δραστηριότητα, πράγμα πού τὸ βλέπει κανεὶς πολλὰς φορές στὸ σχολεῖο. Συναντᾶει κανεὶς ἐκεῖ παιδιὰ μὲ πλούσια πνευματικὰ χαρίσματα καὶ ταλέντα. Παιδιὰ πού μαθαίνουν γράμματα παίζοντας. Καὶ μὲ τὴν κλίση πού ἔχουν, περιμένει κανεὶς ὅτι θὰ γίνουν σπουδαῖοι ἄνθρωποι. Κι ὅμως, τὰ παιδιὰ αὐτὰ δὲν ἔχουν καμιὰ ἐξέλιξη. Γιατί; Γιατί, μεγαλώνοντας, ἔγιναν ὀκνηροί, τεμπέληδες, κι ἔθαψαν στὴ γῆ τὸ τάλαντό τους, ἀντὶ νὰ τὸ διπλασιάσουν μὲ τὴν ἐπίμονη προσπάθεια.

Τέτοιοι ἄνθρωποι εἶναι ἀνίκανοι γιὰ μεγάλες ἐπιτυχίες, καὶ προπαντὸς γιὰ τὴν ἀρετὴ.

Δὲν εἶναι λίγο τὸ ἐκλεκτὸ ὑλικό, πού ρούφηξε ὁ βάλτος τοῦ αἰσθησιαμοῦ. Πόσες φορές, ἄνθρωποι πού εἶχαν ἀπὸ τὸ Θεὸ τὴν κλήση καὶ τὴν προδιάθεση νὰ γίνουν πρότυπα ἡθους καὶ ἀρετῆς, χάθηκαν, γιατί παρασύρθηκαν ἀπὸ τὴν ἡδυπάθεια. Ἔτσι ἡ τάση πρὸς τὴν ἀρετὴ βυθίστηκε στὰ βαλτόνερα τῆς ὀκνηρίας καὶ τῆς ραθυμίας!

Ὁ δεῦτερος καρπὸς τῆς φιληδονίας εἶναι ἡ λαιμαργία καὶ ἡ μέθη. Εἶναι πολὺ σωστὸ αὐτὸ πού λέει ὁ ρωσικὸς λαός: «Περισσότεροι ἄνθρωποι πνίγηκαν στὸ ποτήρι παρὰ στὸν ποταμὸ Βόλγα».

Δέν θά ποῦμε ἐδῶ πόση συμφορά, δυστυχία καὶ καταστροφή φέρνει στοὺς ἀνθρώπους τὸ μεθύσι. Ὁ καθένας τὸ βλέπει στοὺς γνωστούς, τοὺς γείτονες ἢ τοὺς συγγενεῖς, πὺ ἢ ἡδυπάθεια τοὺς ἔφερε στὸ σημεῖο νὰ λερώσουν ἀποκρουστικὰ τὸν «κατ' εἰκόνα Θεοῦ» πλασμένο ἑαυτὸ τους, καὶ νὰ χάσουν, τολμῶ νὰ πῶ, τὴν ἀνθρώπινη ὑπόστασή τους.

Τρίτος καρπὸς τῆς φιληδονίας εἶναι ἡ ἀσωτία. Ἄν ὑπάρχει πάνω στὴ γῆ κάτι πραγματικὰ ὑπέροχο καὶ οὐράνιο, αὐτὸ εἶναι ἀκριβῶς ἡ παιδικὴ καὶ νεανικὴ ἀθωότητα. Ἀντίθετα, ἂν ὑπάρχει κάτι αἰσχρὸ καὶ σιχαμερό, αὐτὸ εἶναι ἡ παραδομένη στὴν ἀσωτία ψυχὴ. Δέν θά μιλήσουμε τώρα γιὰ τὸν καρπὸ αὐτοῦ τοῦ αἰσθησιασμοῦ. Ὅλοι γνωρίζετε ποῦ ὀδηγεῖ τὰ θύματά της ἡ ἀνηθικότητα.

Πηγή: agiazoni.gr